

In ieder mensenleven komen er momenten voor waarop een ingrijpende verandering wordt ingezet. Deze verandering begint vaak al met een aankondiging, vaak in de vorm van een ernstig gesprek. Ik heb ontslag genomen. Over drie maanden zal ik mijn werk hier beëindigen. Of: de dokter heeft een ernstige ziekte geconstateerd: ik zal de komende tijd zware behandelingen moeten doorstaan. Of: wij gaan verhuizen naar een andere plaats, ik ga van deze school af. Zo'n bericht werpt zijn schaduw vooruit. Vanaf dat moment is het samen zijn als collega's, als medezusters of als klasgenoten anders. Je leeft toe naar een moment van verandering. Misschien gespannen, misschien ook juist rustiger omdat de kogel nu door de kerk is en de beslissing niet alleen genomen maar ook bekend gemaakt. Ik stel mij zo voor dat Jezus in vergelijkbare omstandigheden was, toen hij op een dag bekend maakte dat hij naar Jeruzalem moest gaan. Vanuit de veilige luwte van Galilea zou hij naar het zuiden reizen, naar de hoofdstad waar zijn vijanden leefde. Hij kondigt zelfs aan wat daar zal gebeuren. Ze zullen me gevangen nemen, ik zal veel moeten lijden. Ze zullen me zelfs ter dood brengen. In het evangelie volgens Matteüs dat wij dit jaar lezen, wordt deze aankondiging van Jezus als een belangrijke cesuur beschreven. Vanaf dat moment wordt zijn lijden meerdere keren voorspeld en wordt het dienaar-zijn van Jezus benadrukt.

Bij deze eerste lijdensaankondiging worden zowel de dood als de verrijzenis van Jezus genoemd. Op beide thema's wordt daarna ingegaan. Over lijden en sterven volgt een confrontatie tussen Petrus en de Heer. Petrus kan niet accepteren dat zoiets Jezus te wachten staat: zo iets mag u nooit overkomen. Maar Jezus ziet in deze opmerking een duivelse verleiding om zich door menselijke overwegingen en niet door Gods wil te laten leiden. Hij legt Petrus en de anderen uit dat de mensenzoon zijn leven moet geven en dat ook de leerlingen bereid moeten zijn hun kruis op zich te nemen. Zes dagen na dit gesprek volgt dan de gebeurtenis die wij vandaag gedenken. Jezus beklimt met zijn drie meest vertrouwde leerlingen een hoge berg. Vanouds wordt hierbij gedacht aan de berg Tabor die als heilig beschouwd werd en niet ver van Nazaret ligt. Ze waren daar alleen en volgens Lucas gingen ze omhoog om te bidden. Daar vond iets wonderlijks plaats: Jezus' hele gestalte ging glanzen van licht en zijn gezicht straalde als de zon. Maar dat was nog niet alles. Mozes en Elia, personificaties van de Wet en de Profeten, verschijnen daar bij Jezus in dat licht. En er komt een lichtende wolk, waaruit een stem klinkt: dit is mijn Zoon, luistert naar Hem. Het is al met al een indringende ervaring, die zo ongewoon en indrukwekkend is, dat de drie leerlingen zich vol ontzag ter aarde werpen. Het is te veel voor hen, ze kunnen het allemaal niet plaatsen en misschien zijn ze bang. Maar Jezus raakt hen aan en stelt hen gerust.

Velen hebben deze mystieke gebeurtenis op de berg in verband gebracht met Jezus' verrijzenis. Zijn eigen sterven en verrijzen heeft Hij kennelijk niet alleen aangekondigd maar ook, alvorens naar Jeruzalem te vertrekken, al vooraf beleefd. Doordrongen van angst om zijn komende lijdensweg heeft Hij ook mogen ervaren dat zijn hele bestaan in God geborgen is, dat Hij in diepste wezen één met de Vader is en dat het goddelijk licht in hem straalt. Hoe waarachtig Hij ook mens met de mensen was, delend in de broosheid en de armoede van het mens-zijn, Hij is tegelijkertijd nooit zonder zijn goddelijke natuur geweest en die glorie heeft even volop gestraald. Daar op die berg is de kern van zijn zending op aarde gemanifesteerd: zijn leven geven uit liefde voor de mensen en zo de heerlijkheid van God zichtbaar maken. Het is nog te veel voor de leerlingen, zij kunnen niet vatten wat er gebeurd is en mogen er ook niet over spreken. Maar later, na de verrijzenis van Jezus zal deze gebeurtenis verstaan worden als vooruitwijzing naar de verrijzenis, als openbaring van wie Jezus wezenlijk is: de levende Heer. 'Wij waren ooggetuigen van zijn verrijzenis' zal Petrus veel later schrijven, 'we hebben zijn verheerlijking gezien en de stem van God gehoord toen wij met hem op de heilige berg waren'.

Drie leerlingen waren er maar bij, dezelfde drie die ook in Getsemane bij hem waren. De getuigen van zijn goddelijkheid waren ook de getuigen van zijn diepste worsteling, de beide kanten van zijn verheerlijking. Die drie hebben er ongetwijfeld vaak over verteld en steeds meer werd duidelijk dat het geen losstaand mirakel was, maar dat het alles te maken had met de weg die wij christenen met hem mogen gaan. 'Daar wij delen in zijn lijden en sterven, zullen we ook delen in zijn verrijzenis' zo luidt de boodschap die we vaak in het Nieuwe

Testament tegen komen. In de doop zijn we gestorven voor de zonde, hebben we afscheid genomen van zelfzucht en eigenwaan en proberen steeds opnieuw te kiezen voor liefde en dienstbaarheid en de zelfverloochening die daarvoor nodig is. Zo Jezus volgen betekent inderdaad zijn kruis op ons nemen. Dan zal ook ons leven van gedaante veranderen, dan zal ook in ons zijn licht gaan stralen, het milde en goede licht van Gods aanwezigheid, dan zullen we zien hoe God ons mens zijn bedoeld heeft.

De kerken van het oosten hebben altijd benadrukt dat dit goddelijk licht nu al in de liturgie straalt. Ons geloof verbindt ons met God, maakt het mogelijk dat goddelijk licht te zien, juist waar wij samen dat geloof beleven, belijden en vieren, in de liturgie. Het licht van de berg Tabor schijnt vanaf het altaar, want Christus als de Verrezenen wil daar bij ons zijn en ons zijn vrede geven. Als wij Gods lof zingen en onze gebeden uitspreken, als wij luisteren naar zijn woord, als wij onze gaven aandragen, zijn offer gedenken en zijn lichaam en bloed ontvangen, dan zijn we eigenlijk op de berg Tabor met Hem, dan ervaren we dat het koninkrijk midden onder ons is, dat het eeuwig leven nu is, waar wij Jezus mogen ontmoeten, hem kennen en met hem verenigd worden. Die liturgie, die soms zo gewoon lijkt, is iets ontzaglijks. Samen mogen we op de heilige berg zijn, zijn glorie aanschouwen en Gods stem uit de wolk horen. We beleven daar de glorie van de verlossing, van het mens-zijn zoals het bedoeld is, het herstel van het paradijs. En ook tegen ons zegt Jezus: Sta op en wees niet bang. Opstaan om dankbaar Gods lof te zingen, om zijn gaven te ontvangen en hem te danken. Maar ook opstaan om de berg weer af te dalen en te getuigen van Jezus' liefde, van zijn lijden en zijn heerlijkheid.

Steeds opnieuw mogen wij met de Heer op de Tabor zijn en zijn glorie aanschouwen. Maar even vaak dalen wij weer af van de berg en trekken met hem verder, op weg naar Jeruzalem. Samen willen we hem volgen in zijn lijden om ook te mogen delen in zijn verheerlijking. Mogen we ook vandaag in deze liturgie het licht van zijn gedaanteverandering zien stralen en moge het bij ons blijven als een bron van vreugde, zodat we velen blij kunnen maken. Amen.